

Kinde Zsófia

KRISZTUSSAL A KÍSÉRTÉSEK KÖZÖTT*

„Jézus Szentlélekkel telve visszatért a Jordántól, és a Lélek indítására a pusztában tartózkodott negyven napon át, miközben kísértette az ördög. Nem evett semmit azokban a napokban, de azok elmúltával megéhezett. Az ördög pedig így szólt hozzá: Ha Isten Fia vagy, mondd ennek a kőnek, hogy változzék kenyérré. Jézus így válaszolt neki: Meg van írva, hogy »nem csak kenyérről él az ember«. Ezután felvitte őt az ördög, megmutatta neki a földkerekség minden országát egy szempillantás alatt, és ezt mondta neki: Neked adom mindezt a hatalmat és dicsőséget, mert nekem adatott, és annak adom, akinek akarom. Ha tehát leborulsz előttem, tied lesz mindez. Jézus így válaszolt neki: Meg van írva: »Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj.« Ezután elvitte őt az ördög Jeruzsálembe, a templom párkányára állította, és ezt mondta neki: Ha Isten Fia vagy, vedd le innen magad, mert meg van írva: »Megparancsolja angyalainak, hogy őrizzenek téged, és kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben.« Jézus így válaszolt neki: Megmondattott: »Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.« Amikor mindezek a kísértések véget értek, eltávozott tőle az ördög egy időre.

Lukács 4,1-13

Kedves Testvérek! Nem telik el nap az életünkben anélkül, hogy valami módon ne találánánk szembe magunkat olyan helyzettel, amelyben valami fontosabbnak tetszik az Istenre való figyelésnél. Reggel még fél óra alvás, egy kávé óra előtt, esetleg a sok tanulnivaló, a felkészülés a napi, heti teendőkre. Csupa olyasmi, amit „muszáj, mert nélküle nem működik az életünk”.

Nap mint nap ki vagyunk téve a hitünk épülését akadályozó kísértéseknek, sokszor éppen Isten Igéjével palástolva. Végláthatatlanul küzdünk némelyikük ellen, míg mások esetében talán már feladtuk a harcot, beletörődve, hogy gyengék vagyunk. Hát Isten sem várja el

* Elhangzott 2020. február 5-én reggel, a Teológiai Akadémia Imatermében.

tőlünk, hogy szenvedjünk! Ha el is jutunk az alkalmakra, Isten Igéjének közelébe, a gondolataink, figyelmünk elkalandozik... Mintha maga Isten sem akarná, hogy Igéjét hallgassuk. Nem tudunk szembemenni az alapvető szükségleteinkkel, mint az étkezés vagy a pihenés, és nem is biztos, hogy akarunk tenni vágyaink ellen. Márpedig éppen ezek a Kísértő kedvelt eszközei, amelyekkel távol tart minket Isten szándékaitól. De hát mit is tehetnénk ellene mi, esendő emberek?

Ezen a mai áhítaton hadd hirdessem nektek az örömezenetet: bár a Sátán legalapvetőbb vágyaink, szükségaink alapján akar elszakítani Istentől, nekünk nem egyedül kell megküzdenünk vele. A kísértéseinkkel való küzdelemben számíthatunk arra a Jézusra, aki maga is találkozott a kísértéssel, és megmutatta, hogy van ereje ellenállni a Sátán bűnre való csábításának.

A felolvasott igében Lukács tolmácsolásában hallottuk azt a jól ismert történetet, melyben megkeresztelkedése után Jézust a Szentlélek a pusztába vezette, ahol negyven napig kísértette a Sátán, majd miután nem sikerült bűnre sarkallnia őt, „egy időre” eltávozott tőle. Ez a bizonyítéka annak, hogy Jézus sem volt védve az embereket ostromló kísértésektől, és hogy az emberré lett Isten Fia sem csak egyszer találkozott a Sátán mézesmázos csábításával – melyen felül tudott kerekedni.

Vizsgáljuk meg ezen a történeten keresztül, hogyan használja fel a Sátán a legalapvetőbb emberi szükségleteket és vágyakat a kísértésben, és hogy Urunk hogyan segít nekünk is felülkerekedni a csábításon!

Lukács tanúságtételében elsőként azt láthatjuk meg, hogy a Sátán el akar szakítani minket Istentől testi szükségainkra hivatkozva.

A történetet olvasva nyilvánvaló, hogy a kísértő akkor szólítja meg Jézust, amikor sebezhető. Amikor a hosszú böjt után megéhezik. Emberként neki is az egyik legalapvetőbb szükséglete volt, hogy, biztosítva az életben maradását, megfelelő élelemhez jusson. Ezt a szükségletét annak érdekében, hogy a Szentlélek vezetésére jobban hagyatkozhasson, a pusztai tartózkodása alatt háttérbe szorította. A Sátán pedig ki akarta használni a kínáló alkalmat, hogy Jézus teste már nehezen viselte a böjtöt.

Látszólag ártalmatlan, amit mond: *Nem kell éhezned, Isten Fia vagy, változtasd kenyérré a köveket, és egyél. Megteheted.*

Éppen emiatt veszedelmes, hiszen eltereli a figyelmet a Szentlélek, az Isten vezetéséről, aki gondoskodik arról, hogy betöltse az őt követők szükségleteit. Ebbe belegondolva pedig bizonyára feldereng a negyven éves pusztai vándorlás képe, ami alatt Izrael népe szó szerint is átélte ezt a gondoskodást, mégsem tudtak bízni az őket megszabadító Istenben.

De talán a saját életünk képei is felidéződnek. Olyan helyzetek, amikor Isten országát építve egy ideig lemondunk saját szükségleteinkről, amikor pedig a testünk elgyengül ettől, megjelenik a kísértés. Amikor már fáradtak, éhesek vagyunk a szolgálat közepette.

Ilyenkor a Kísértő azt sugallja nekünk is, hogy nem kell kitartani, hiszen bármiből lehet kenyeret csinálni. Hiszen mi is Isten fiai vagyunk! Az Isten szolgálatára kapott ajándékainkból, az Isten országából is tudunk ételt csinálni! Komoly kísértés

lehet leendő lelkipásztorként is, hogy ahelyett, hogy az Istentől való adottságainkat kamatoztatva Isten szolgálatában, Isten szolgálatából élünk, bízva benne, hogy az Úr gondoskodik rólunk, arra használjuk tudásunkat, hogy pusztán a kenyérért „áruljuk” Isten Igéjét, annak azt a részét, amiből kenyérünk lesz. Hiszen enni csak kell valamit!

Testvéreim, Jézus válasza rámutat, hogy nekünk, Isten gyermekeinek nem kell tartanunk attól, hogy Ő nem gondoskodik minden testi szükségünkről. De nem felejthetjük el, hogy nemcsak a testünknek vannak szükségletei, hanem a lelkünknek is, amit egyedül Isten tud kielégíteni. Erre mutat rá Krisztus, amikor azt mondja: „Nem csak kenyérral él az ember”.

Azonban nem csak a szükségleteink felemlegetése a Sátán egyetlen eszköze: a hatalom iránti vágyunkat felébresztve is el akar szakítani Istentől. Emberi dolog, és önmagában teljesen természetes, hogy arra vágyunk, ne legyen senki, aki korlátozna, aki uralkodna fölöttünk. A teremtés történetében is olvashatjuk, hogy Isten azt a megbízatást adta az embernek, hogy uralkodjon. Másodszor ezt az emberi vágyat akarja a Sátán felhasználni, amikor Jézust kísérti. Nagylelkűnek tüntetve fel magát, azzal kecsegteti, hogy minden hatalom és dicsőség neki adatott a földön, ezt pedig átadja Jézusnak. Senki nem fogja korlátozni, csupán hódolnia kell a Sátánnak.

Bár kecsegtetőnek és apróságnak tűnik, ez a kísértés még veszedelmesebb, mint az első. Ezzel nemcsak minden földi hatalom alól vonná ki a Sátán az ember-Jézust, hanem egyenesen Isten hatalma alól is. Ez szabadságnak tűnhet, pedig az ember igazán szabad csak addig lehet, ameddig Isten oltalma alá helyezi az életét, mert bár szeretné sokszor azt hinni, képtelen úgy kézben tartani mindent az életében, hogy igazán szabad lehessen.

Lelkipásztorként nekünk különösen is komoly kísértés a hatalom. Például az a vágy, hogy mindent mi tartsunk kézben a gyülekezetben, és mindenben miénk legyen a döntő szó. Mert nekünk kell vezetni a gyülekezetünket. Mert a mi felelősségünk, hogy minden működjön, ezért nekünk senki ne mondja meg, mit és hogyan tegyünk. Mi tudjuk, mi készültünk erre, mi értünk hozzá. Mindenhez – még ahhoz is.

Csak azt felejtjük el sokszor, hogy a gyülekezet nem a miénk, hanem Istené. Hogy mi, bár az Ő elhívott szolgálóiként pásztoruljuk, emberek vagyunk: nem vagyunk képesek egymagunk mindent kézben tartani anélkül, hogy valahol csorbulna a gyülekezet életében Isten akarata, és a gyülekezet eltávolodna Urától, akitől mintegy áldásként kapunk éppen ezért olyan embereket, akikkel együtt dolgozva elérhetjük, hogy szabadon növekedhessen közösségünkben az Isten országa. Csak le kell mondanunk a teljes kontrollról.

És már a Sátán szavainál feldereng, amit a keresztség szerzetési ígéjében olvassunk és hallunk: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön”. Jézus válaszában erre reagál: a hatalom Istenhez tartozik, és tőle lehet csak megkapni annyit, amennyit Ő bölcsességében jónak lát. Nem az őt kísértő Sátántól, hanem a minden-ség Urától kap meg minden hatalmat.

Végül megláthatjuk, hogy a Sátán úgy is el akar szakítani Istentől, hogy hamis biztonságérzetet táplál bennünk. Emberi szükséglet, és ha el nem is ismerjük,

mindannyiunknak vágya, hogy teljes biztonságban érezhessük magunkat. A Sátán erre alapozva, a 91. zsoltárt idézve sugallja, hogy az Isten embere bármit tesz is, az Úr oltalmazza. Még akkor is, ha a templom párkányáról ugrik le. Nem kell tehát tartania semmitől.

Azért veszélyes ez a kísértés, mert emberként nagyon megnyugtató a tudat, hogy minden körülmények között védve vagyunk a bajtól. Csak éppen azt fedí el ezzel a Sátán, hogy Isten Igéje bölcsességre, megfontoltságra int, és óv attól, hogy meggondolatlanul veszedelembé rohanjunk.

Nekünk is kecsegtető az a látásmód, hogy Isten minden körülmények között, mindenféle testi-lelki épségünket fenyegető bajtól megment. Hogy nem árthat nekünk betegség, háború és semmiféle veszedelem. Megtehetjük, hogy nem óvjuk egészségünket, hogy nem kérjük orvos segítségét, nem adunk magunknak időt pihenni, ha nem érezzük jól magunkat. Megtehetjük, hogy óvatlanul vezetünk, netán – ahogy nemrég egy cikkben olvastam – szembe megyünk az autópályán a forgalommal arra hivatkozva, hogy Isten oltalma alatt állunk.

Testvéreim, igaz, hogy Isten őrzi az övéit, és gondoskodik róluk, de ez nem jelentheti azt, hogy mi magunk nem törődünk a biztonságunkkal, és gondolkodás nélkül megyünk bele olyan helyzetekbe, amelyekkel szükségtelenül veszélyeztetjük magunkat. Nem valamiféle mágikus pajzsot von körénk az Isten, hogy sérthetetlenek legyünk, hanem a saját bölcsességünket is felhasználva óv meg a veszedelemtől.

Erre mutat rá Krisztus az ő válaszában: Istent kísérti az, aki magát szándékoltan veszedelembé sodorja, szinte követelve Istentől a csodás védelmet. A Deuteronomium idézésével utal rá, hogy Isten már régen bizonyította gondviselését a kételkedő embernek, amikor vizet adott a sziklából a zúgolódó, bizalmatlan népnek. Bízhatunk benne, de nem szabad próbára tennünk türelmét, gondoskodását óvatlanságunkkal.

Arról, ahogy Jézus ott elutasítja élete vakmerő, meggondolatlan eldobását, eszünkbe juthat az, hogy a kereszten, Isten akaratának engedelmességgel éppen azt utasítja el, hogy megmentse magát a haláltól. Odaadta az életét azért, hogy minket szabaddá tegyen a bűntől, és így nekünk is legyen lehetőségünk ellenállni a kísértéseknek, és Isten akaratának engedelmeskedni. Az ő engedelmessége így számunkra biztosíték, hogy lehet Isten akarata mellett dönteni.

Nem vagyunk tehát magunkra hagyva a kísértések között! Bár magunktól erőtlenebbek vagyunk a kísértéseinkkel szemben, és képtelenek lennénk azokat leküzdeni, de Krisztusra nézve, az Ő kezébe téve életünket a Szentlélek megerősít, hogy megálljunk a próbákban.